

at minde om et Punkt, som har meget stor Betydning for Kjøbenhavns Kommunikation. Jeg sigter nemlig til Anlægget af en ny Banegaard imod Ost, Forbindelsen imellem denne Banegaard og den ældre, som vi nu have, og Anlægget af en Station midt imellem dem, som kunde være til Nytte for Nørrebro. Det er Medlemmerne i dette Thing i Erindring, at en Kommissionsbetænkning baade herom og om flere andre Kjøbenhavns Jernbanevæsen vedkommende Spørgsmaal er bleven omdelt i Thinget, men at der endnu efter denne Kommissionsbetænkning's Afgivelse maatte af Hensyn til den Stilling, de forskjellige Medlemmer deri indtage, foretages videre Undersøgelser. Jeg veed ikke, paa hvilket Punkt disse befinde sig og har heller ikke nogen Forestilling om, hvorvidt de ere saaledes afsluttede, at der kunde være Tale om endnu i denne Session at faae fremsat et Lovforslag angaaende disse Anlæg. Jeg minder blot om det og ønsker at høre en Udtalelse fra den høitærede Indenrigsminister om, hvorvidt Sagen maatte være fremskredet. Sagen har, som jeg allerede har bemærket, en overordentlig stor Betydning for Kjøbenhavn. Jeg skulde imidlertid naturligvis ikke have tilladt mig at minde om eller bringe i Erindring et Forslag til en ny Lov, hvis jeg maatte anse det for ganske haabløst, at der fra dette Things Side vilde blive arbejdet paa denne eller paa nogen anden Lov. Jeg kommer i den Anledning til — jeg skal gjøre det ganske kort — at berøre det Indtryk, jeg har faaet med Hensyn til, hvad der nu i den Henseende kan være Forhaabning om efter disse Dages Forhandlinger. Ganske vist tror jeg nok, man vil sige — og i Almindelighed ogsaa have Ret i — at der er noget Mistroende i selve Situationens eget Medfør; men naar jeg lægger stærk Vægt paa, hvad der laa i den ærede første Talers Foredrag, jeg mener Folkethingetsmanden for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein), hvad det nærmest ledede Tanken hen paa, saa forekommer det mig ikke at være absolut givet, at enhver Tanke om Realitetsforhandling maatte opgives. Sagen er jo for det Første den, at der fra de forskjellige Sider, særlig ogsaa fra Flertallets Side, har været udtalt en meget varm Beklagelse over den Stagnation, den Stillestaaen i forskjellige Forhold, hvorunder vi befinde os. Der er efter min Mening endogsaa malet med sortere Farver af ærede Medlemmer fra Flertallets Side og af andre ærede Medlemmer, end jeg kan erkjende for rigtig. I Almindelighed vil jeg sige, at det ikke er absolut givet, hverken faktisk eller af andre Grunde, og heller ikke kan betragtes

som ønskeligt, at en Stillestaaen i Lovgivningsmagten er enstydig med en Stillestaaen i Samfundstilstandene i det Hele taget. Det er ikke rigtigt, faktisk, og heller ikke i og for sig ønskeligt, at al Impuls til Virksomhed, Bevægelse, paa de sociale og aandelige Forhold, er afhængig af den Betingelse. Virksomheden paa Lovgivningens Omraade kan jo mange Gange fremstille sig som en Hindring, men ofte er det jo i meget ringe Grad positivt bidragende til, at det gaar frem. Er der iøvrigt i Virkeligheden Liv, vil det altid forsøge paa at formaa at gaa om de Hindringer, som Lovgivningen lægger f. Ex. paa Handel og Bedrift. Jeg tror altsaa ikke, at de i og for sig falde sammen, men derfor er det naturligvis alligevel i højeste Grad beklageligt, naar i længere Tid Lovgivningsarbejdet staar stille, og naar der altsaa er en virkelig, levende Beklagelse fra alle Sider af en saadan Stagnation, skulde man paa Forhaand tro, at det ikke var saa vanskeligt at komme ud over dette døde Punkt. Fra Høires Side, som jeg vil kalde det, gjøres der ialtsald slet ingen Vanskeligheder, thi her sættes ingenjombestemt Betingelse for Samarbejdet. Betingelsen er derimod stillet og udtalt stærkt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds, saaledes, at Betingelsen er Anerkjendelsen af Folkethingets fulde Ret. Ganske vist fremhævede han samtidig, at deri paa ingen Maade ligger en Tilfidsættelse eller Mistjendelse af de andre grundlovsrættede Lovgivningsfaktors fulde Ret. Det er, forekommer det mig idetmindste, naar der skal være Tale om Betingelser, paa Forhaand en Betingelse, som synes at maatte kunne afgive et meget godt Grundlag; thi det er jo ogsaa Noget, som man fra alle Sider let vil blive enige om, at Retten er det Grundlag, der maa være fælles. De politiske Duffer kunne være forskellige, men det synes dog at være klart, og det forekommer mig ogsaa, at det klart fremgik af det ærede Medlems Foredrag, at han vilde gjøre skarp Adskillelse mellem de politiske Duffers Opfyldelse og Rettens Anerkjendelse. Det var ikke sat til Betingelsen, at visse politiske Duffer skulde være opfyldte, naar kun Folkethingets Ret er anerkjendt i fuld Udstrækning, og fra dette Standpunkt kunde det jo synes at være særlig let at komme til Forstaaelse; men ganske vist ligger jo Betydigheden deri, at Retten opfattes forskjelligt fra de forskjellige Sider, dette Grundlag for, hvad der er Folkethingets Ret, opfattes ikke ganske paa samme Maade. Vanskeligheden kan naturligvis komme derfra, og hvis nu Folkethingets Ret virkelig skulde op-